

Wyrażenia zaimkowe w kształtowaniu dyskursu potocznego

(Na materiale sztokawskiego
literackiego systemu językowego,
ze szczególnym uwzględnieniem
języka mieszkańców Sarajewa)

Prace Naukowe
Uniwersytetu Śląskiego
w Katowicach
nr 1937

Maria Cichońska

Wyrażenia zaimkowe w kształtowaniu dyskursu potocznego

(Na materiale sztokawskiego
literackiego systemu językowego,
ze szczególnym uwzględnieniem
języka mieszkańców Sarajewa)

Wydawnictwo Uniwersytetu Śląskiego

Katowice 2000

Redaktor serii: Językoznawstwo Słowiańskie
Emil Tokarz

Recenzenci
Maria Honowska
Danuta Rytel-Kuc

Treść

Wstęp	7
Podstawa materiałowa	9
Uwagi o stanie badań nad zaimkami	13
Język mówiony czy styl potoczny?	22
Organizacja dyskursu	27
Segmentacja dyskursu	35
Aktualizacja języka w dyskursie	37
Deiksa	39
JA w dyskursie	45
TI	54
MI, VI	56
Deiktyki <i>ovaj – taj – onaj</i>	56
Wokół anafory	63
Z badań nad anaforą	65
Rodzaje anaforycznych odniesień	69
Deiksa a anafora	74
Leksem TO	75
Wyrażenia zaimkowe jako środki ekspresywności dyskursu	88
Uwagi końcowe	102
Bibliografia	105
Summary	119
Rezime	120

Wstęp

Niniejszą pracą włączamy się w nurt badań nad grupą leksemów określonych jako wyrażenia zaimkowe (*zamjeničke riječi*). Wyniki analizy funkcji wyrażen zaimkowych w stylu potocznym mają na celu skonfrontowanie ich z wcześniejszymi rezultatami badań prowadzonych nad językami słowiańskimi, jak też i innymi, przede wszystkim europejskimi. Na proponowanym etapie badań praca nie ma z założenia charakteru konfrontatywnego; jeżeli rzadko odwołujemy się do stanu istniejącego w innym języku, do obowiązujących w nim takich samych lub odmiennych reguł, to chcemy wykazać bardziej uniwersalny lub też idiomatyczny zakres danego zjawiska.

Prace, które powstały w kręgu tzw. problematyki zaimkowej, w dużej mierze odnoszą się do opisu funkcji leksemów zaimkowych w wyidealizowanych rzeczywistościach językowych, tworzonych nieraz *ad hoc* przez autora, lub w języku artystycznym. Takie podejście umożliwiło niewątpliwie pewną systematyzację wielu zagadnień. Oparcie się na materiale w określonych stylach – przede wszystkim stylu ogólnoliterackim oraz różnych odmianach stylów artystycznych – szybko unaocznilo nowe, nie spenetrowane wcześniej problemy, które pojawiają się już na poziomie dyskursu i stylu potocznego.

Jak wynika z literatury przedmiotu, najrzadziej w badaniach uwzględniano materiał językowy w stylu potocznym, co stanowiło zresztą konsekwencję małego do niedawna zainteresowania językoznawców tym rodzajem stylu. Ze względu na jego specyfikę (o czym będzie jeszcze mowa) przy doborze procedury badawczej potrzebne jest podejście wykraczające poza ramy jednej teorii językoznawczej. Jednocześnie materiał językowy w stylu potocznym rzuca często nowe światło na organizację języka. Zaobserwowana w części prac rezygnacja z badań teoretycznych, postępowania dedukcyjnego na rzecz badań materiałowych ma ogromną wartość, gdyż nie tylko pozwala na weryfikację ustaleń teoretycznych, lecz nieradko rzuca nowe światło na określone zjawisko. To właśnie skłoniło nas do spenetrowania stylu potocznego pod kątem wybranej problematyki zaimkowej.

Leksemy zaimkowe, jak się okazuje, to nie tylko te, które oparte są na tradycyjnych rdzeniach wyrazowych, takich jak np.: *-m-*; *-ov-*; *-t-*; *-n-*; *-koj-*; *-kt-*

(dokładny rejestr zob. P e š i k a n, 1967; D a b i ć, 1987), lecz także te leksemy, które ze względu na swoją budowę i morfologiczne właściwości zaliczane są w tradycyjnych gramatykach do innych części mowy – rzeczowników i przymiotników. Mamy tutaj na myśli takie wyrażenia, jak: *čovjek, žena, različit, raznorazan* (por. np. P i s a r k o w a, 1969; J o d ł o w s k i, 1973; P i p e r, 1983; P i p e r, 1987), które ze względu na strukturę znaczeniową oraz pełnione funkcje bliższe są tym pierwszym.

W niniejszej pracy bierzemy pod uwagę tylko te wyrażenia zaimkowe, które oparte są na rdzeniach genetycznie zaimkowych; wspomnianą klasę rzeczowników i przymiotników, znajdujących się na pograniczu systemu zaimkowego i nominalnego, z racji odrębnej problematyki, jaką przedstawiają, w ujęciu tym pomijamy.

Rozpatrywane przez nas wyrażenia zaimkowe to te, które są obecne w strukturze głębszej dyskursu i jako takie nie zawsze obligatoryjnie realizowane w jego strukturze powierzchniowej (co ma miejsce w pewnych użyciach anaforycznych). Z tego względu nie interesują nas takie sytuacje, gdy przy powtórnej nominacji pojawia się nie zaimek, ale inna nazwa rodzajowa, uogólnienie, jak w przykładzie: – / *izabrali smo najzad predsjednika / ali novoizabrani je ipak odustao* /.

Proces formowania sensu w dyskursie jest wieloaspektowy – użycia wyrażeń zaimkowych są w nim uwarunkowane regułami gramatycznymi, wśród których w pewnych sytuacjach decydującą rolę odgrywa także organizacja języka w postaci mowy niezależnej i zależnej; regułami semantycznymi oraz pragmatycznymi, do których należy włączyć tzw. pole widzenia nadawcy; a także regułami stylistycznymi, które sprawiają, że część wyrażeń zaimkowych bierze istotny udział w tworzeniu ekspresywności dyskursu.

Dyskursy w stylu potocznym zwracają uwagę wysoką frekwencją części wyrażeń zaimkowych – tych, przez które realizują się podstawowe dla niego kategorie semantyczne, takie jak określoność (i w jej obrębie wyznaczoność) vs. nieokreśloność (i w jej obrębie niewyznaczoność), żywotność vs. nieżywotność – stąd zasadnicza rola przypadająca deiktykom. Druga funkcja, którą pełnią, to organizacja spójności i kohezji replik, osiągnięta dzięki różnym typom anaforyzacji. Wyrażenia zaimkowe, jak się okazuje, służą także do wyrażania mniej wyraźnych w języku kategorii, jak np. kategoria neutralności rodzaju. Obecność w strukturze powierzchniowej dyskursu demonstratywów oraz zaimków osobowych realizujących wymienione kategorie ma często charakter obligatoryjny w strukturze powierzchniowej dyskursu, wynikający z potrzeby zastosowania określonych reguł gramatycznych o charakterze ponadstylowym. Część wyrażeń zaimkowych wspólnie ze środkami prozodycznymi i paralingwistycznymi ma walor stylistyczny, zwiększa ekspresywność stylu potocznego, co staramy się ukazać w niniejszej pracy.

Pewna grupa wyrażeń zaimkowych pojawia się w badanym materiale sporadycznie lub też w ogóle nie jest rejestrowana. Dotyczy to tych wyrażeń, które nie pełnią obligatoryjnej funkcji w replikach, a wynikają po części z idiolektu interlokutorów, częściowo zaś z pragmatycznych uwarunkowań danego dyskursu, czyli

de facto z występujących gatunków mowy. Są to przede wszystkim tzw. zaimki przysłowne, organizujące charakterystykę czasową i przestrzenną dyskursu. Ze względu na ograniczoną objętość niniejszej pracy zostały z niej wyłączone.

Wielorakość naturalnych uwarunkowań, niekiedy bardzo złożona, co sygnalizujemy, sprawia, że nie można ich opisać w ramach jednej teorii językoznawczej. Korzystamy zatem w istotny sposób nie tylko z doświadczeń klasycznej już teorii strukturalistycznej, semantyki leksykalnej, lecz także z ujęć z zakresu pragmatyki, niekiedy sięgamy do spostrzeżeń gramatyki kognitywnej w tym zakresie, w którym poszerza ona interpretację określonego zjawiska. Ustne gatunki mowy są ze swojej natury znacznie wyraźniej emocjonalnie nacechowane w stosunku do większości gatunków pisanych, w czym znaczący udział mają także wyrażenia zaimkowe. Sposób realizacji ekspresywności należy do zakresu badań stylistycznych, dlatego w niniejszej pracy wkraczamy także w pewnym zakresie na grunt stylistyki.

Przyjęcie takiej postawy nie jest postępowaniem eklektycznym w negatywnym sensie tego słowa; wydaje się nam niezbędnym i nieuniknionym wymogiem, gdyż opis w obrębie jednej teorii daje zwykle bardziej spójny, lecz na ogół jednostronny obraz określonego zjawiska.

Część funkcji, które pełnią wyrażenia zaimkowe w organizacji dyskursów, realizuje się niezależnie od gatunków mowy, w które się one organizują, część jednak przejawia znaczne uwarunkowania płynące zarówno od realizowanego topiku, jak i od współzależnych od jego treści genrów. Obraz funkcjonowania wyrażeń zaimkowych, wyłaniający się z określonego, subiektywnie dobranego, ograniczonego materiału, przedstawia zawsze jedną z kilku możliwych organizacji języka. Inny materiał nie zmieniłby jednak, o czym jesteśmy przekonani, w zasadniczy sposób obrazu ich funkcjonowania, miałby ewentualnie wpływ na frekwencję określonych zjawisk.

Analiza prowadzona na żywym, chociaż w pewnym sensie „wtórnym” już materiale zapisanym, gdyż zubożonym o środki paralingwistyczne, unaocznia słabość aparatu badawczego, który nie pozwala w dostatecznym stopniu wykorzystać środków prozodycznych¹. Staramy się je w pracy uwzględniać w sposób tylko informacyjny, bez proponowania dodatkowego zapisu np. w postaci specjalnej ramy informacyjnej.

Podstawa materiałowa

Materiał badawczy opiera się na systemie językowym, który funkcjonował wcześniej jako podstawa języka serbsko-chorwackiego, z którego po rozpadzie

¹ Zostały one zapisane na taśmie magnetofonowej. Materiał spisany poddany analizie stanowi ok. 300 stron. Na temat łączenia języka ze środkami paralingwistycznymi zob. np. A n t a s, 1995 oraz zawarta tam literatura.

wspólnoty w 1991 r. wyłoniły się normy odrębnych języków – bośniackiego, chorwackiego i serbskiego, ostatnio zaś – czarnogórskiego. System ten opiera się na dialekcie sztokawskim (*štokavski dijalekt*), z niego wykształciły się cztery terytorialne warianty, które w wyniku działania czynników socjopolitycznych stały się podstawą wymienionych języków literackich. Za podstawę materiałową przyjęto przede wszystkim materiały nagrane w Sarajewie przed rokiem 1991 wśród mieszkańców narodowości muzułmańskiej, chorwackiej i serbskiej, także zasłyszane i zarejestrowane przez autorkę podczas jej kilkuletniego pobytu w Sarajewie. Materiał został poszerzony w latach 1995 i 1996 o nagrania w środowisku chorwackim posługującym się językiem literackim, bez dialektalnych wpływów czakawskich czy kajkawskich.

Cały materiał został pozyskany techniką *o vivo*, tj. nagrany na taśmę bez wiedzy osób rozmawiających, materiał cytowany zaś to ten, na którego publikację wyraziły zgodę osoby zainteresowane. Rozmówcami były osoby ze średnim lub wyższym wykształceniem, różnych narodowości, urodzone i mieszkające na terenie Sarajewa. Na materiał będący przedmiotem analizy składają się ustne gatunki mowy, takie jak: rozmowy i dyskusje na aktualne tematy dotyczące współrozmówców, ich wspomnienia, wywiady, instrukcje użycia nowych urządzeń, rozmowy prowadzone w zakładzie krawieckim podczas przymiarek, prośby skierowane do bliższych lub dalszych osób, podziękowania, fragmenty dyskusji z posiedzeń i zebrań, tzn. te ich części, które mają charakter spontanicznych wystąpień; pomocniczo posłużono się także rodzajem sprawozdania sportowego z meczu piłki nożnej oraz sprawozdania z filmu obejrzanego przez osobę ankietowaną. W tym ostatnim przypadku korzystaliśmy w pewnym zakresie z materiału udostępnionego nam przez Panią Profesor S. Savić z Uniwersytetu w Nowym Sadzie, uzyskanego metodą *in vitro*, w zorganizowanej eksperymentalnej sytuacji. Należy dodać, że sytuacja ta miała na celu pozyskanie materiału „w ogóle”, a nie pod kątem określonych informacji gramatycznych.

Zróznicowanie gatunkowe opracowywanego materiału miało służyć zbadaniu zależności roli zaimków od gatunków mowy. Obserwacje poczyniono na materiale stylu potocznego, zdając sobie sprawę z faktu, że jego granice mają charakter nieostry, nawet w jednym dyskursie mogą splatać się różne style. Nie podzielamy obaw językoznawców, którzy stoją na stanowisku, że językowa działalność *homo loquens* na poziomie stylu potocznego ma tak indywidualny charakter, iż niemożliwe stają się wszelkie uogólnienia, w związku z czym pojawia się pytanie o celowość takich badań. Indywidualny charakter dyskursów potocznych zawiera się jednak w ograniczonym zasobie reguł gramatycznych i semantycznych, dlatego możliwość wyboru struktury językowej ma charakter z góry ograniczony, a nie dowolny.

Uwzględniony styl wynika z cech systemowych języka wspólnego nie tylko użytkownikom języka literackiego w obecnej Republice Bośni i Hercegowinie, ale także odnosi się w znacznej mierze do użytkowników języka serbskiego i chor-

wackiego w zakresie zakreślonej problematyki, także po zmianach normatywnych dokonanych w tych językach po roku 1991. Taki wybór wynika z przekonania, podzielanego z tamtejszymi czołowymi socjolingwistami, że język na interesującym nas terenie kształtował się bardziej pod wpływem czynników socjolingwistycznych i kulturowych, aniżeli geograficznych.

Najnowsza norma języka bośniackiego, który stanowi przewagę materiałową pracy, odznacza się przede wszystkim intensywnym powrotem do leksyki związanej z tradycją kulturalną i religijną zamieszkującej Bośni narodowości muzułmańskiej (*Gramatika*, 2000). Zmiany w innych płaszczyznach językowych mają o wiele mniejsze znaczenie; nowo powstała sytuacja językowa nie wpływa na zakreśloną przez nas problematykę, gdyż nie dotyczy istoty struktury języka literackiego, ukształtowanej w przeszłości, opartej na tradycji sięgającej połowy XIX w., kiedy powołano nowy język Słowian południowych – serbsko-chorwacki / chorwacko-serbski na bazie dialektu sztokawskiego. W pracy nie podejmujemy w żadnej mierze dyskusji związanej z kształtowaniem się nowych, odrębnych norm językowych w Republice Bośni i Hercegowinie, Nowej Jugosławii i Republice Chorwackiej. Istniejąca na ten temat bogata literatura, jak się wydaje, wyczerpuje tematykę. Wybrane pozycje dotyczące kwestii opisowych i normatywnych zostały zamieszczone w bibliografii.

Autorka pragnie podziękować tym wszystkim, którzy umożliwili jej zebranie odpowiedniego materiału, w szczególności Panu Profesorowi P. Piperowi z Belgradu, Pani Profesor S. Savić z Nowego Sadu oraz studentom uczęszczającym na lektorat języka polskiego na Uniwersytecie w Sarajewie, a także przyjaciółom z Sarajewa i Zagrzebia.

Pronominal phrases in colloquial discourse shaping
(On the basis of the Shtokavian literary standard,
with special emphasis on the language of Sarajevo)

S u m m a r y

This monograph presents the role of pronominal phrases in colloquial discourse shaping. The analysis includes personal pronouns and demonstratives, with the derived lexeme *to*. The language material is a 300-page script of colloquial speech recorder *o vivo* and also examples provided by educated speakers of the Shtokavian dialects, mostly from Sarajevo, but also, to a lesser extent, Zagreb, Novi Sad and Belgrade. The Shtokavian system was the basis for the Serbo-Croatian language, common until 1991, but also for the separate after 1991 literary standards of Bosnian, Croatian and Serbian.

The author presents a survey of studies concerning the expressions traditionally classified as pronouns, which by some linguists are treated as subclasses of nouns, adjectives and numerals and by others are regarded as an autonomous part of speech. The author of this monograph believes that pronouns should be treated as a separate category owing to their properties and their role in the organization of colloquial discourse.

The second chapter shows the state-of-the-art concerning the studies of spoken language, which is more and more commonly regarded as a separate style – the so-called colloquial register. The presentation of how colloquial discourse is segmented into components (responses) marks the transition to the main body of the study, i.e. the problem of how discourse is actualized by means of basic pronominal expressions of the 1st, 2nd and 3rd person. The author refers here to the psycholinguistic models of discourse shaping. The actualization of the language system is performed by means of deictics – the linguistic means aimed at drawing the speaker's attention to an object existing in extralinguistic reality or in his memory. In the chapter *Deixis* the author questions the division of deictics into *deixis ad oculos* and *deixis ad Phantasma*. Instead, she presents her own division into *objective* and *subjective deixis*. Besides, she provides arguments for treating deixis as a phenomenon that exists only on the level of interaction. In the following subchapters she studies the nature of the expressions believed to be the typical exponents of deixis: personal pronouns and demonstratives.

The chapter *Around anaphor* is devoted to the problem of anaphor, an intralingual phenomenon serving the internal organization of discourse. The analysis of internal anaphoric expressions, the relationships between antecedents and consequents, has shown that there is no intermediate category between the deixis and the anaphor. However, their exponents can overlap, which means that one expression can be the simultaneous exponent of both phenomena. A common phenomenon in colloquial style is the occurrence of the impersonal lexeme *to*, derived from the demonstrative *taj – ta – to*, which serves the condensation of response contents or can be the consequent of both the expressed and unexpressed antecedent. Deprived of its deictic power the Lexeme »to« a specific pragmatic

situation, undergoes a further transformation- grammaticalization and a (secondary) semantization, because it becomes a kind of particle, thus entering the emotional subcode.

All the pronominal expressions concerned can occur in the secondary function of increasing the expressiveness of discourse, which is supported by relevant examples. The author pays attention to the status of *dativus ethicus*, which is mostly used in semi-idiomaticized constructions.

Pronominal expressions not only actualise the language system, but they also represent the whole network of semantic and grammatical categories such as (in)definiteness, (un)markedness, (in)animateness, (non)factivity, (non)naturalness. They all serve to express the colloquial view of the world, or more exactly, to express all its fragments, which in a given moment the speaker and the hearer consider to be most significant and worth verbalizing in spontaneous interaction.

Maria Cichońska

Zamjeničke riječi i diskurs (Na materijalu štokavskog jezičnog sistema, s posebnim osvrtom na govor stanovnika Sarajeva)

R e z i m e

Monografija predstavlja udio odabranih zamjeničkih riječi u oblikovanju diskursa u govornom jeziku. Analiziraju se zamjenice u 1., 2., 3. licu, sistem demonstrativa i leksem TO izdvojen iz demonstrativnog sistema. Istraživanje se zasniva na materijalu prikazanom na 300 stranica diskursa u govornom stilu, snimljenim metodom *o vivo*, također na primjerima koje smo čuli u neformalnim, porodičnim i prijateljskim krugovima, u krugovima sarajevske, beogradske, novosadske i zagrebačke inteligencije, humanista i tehničke inteligencije. Za istraživanu problematiku štokavski jezični sistem – osnov srpskohrvatskog jezika zajedničkog do 1991 g. ostao je i poslije 1991 g. osnov književnih jezika – bosanskog, cmogorskog, hrvatskog, srpskog.

Autorica u prvom poglavlju daje pregled istraživanja u oblasti vrlo složene grupe zamjeničkih riječi koje su u tradicionalnoj lingvistici predstavljane kao zamjenice, a koje se tretiraju dvojako – jedni lingvisti ih smatraju podskupovima odgovarajućih vrsta riječi – imenica, pridjeva, brojeva, dok drugi tretiraju kao autonomnu grupu, posebnu vrstu riječi. Autorica se, uzimajući u obzir njihove osobine, značajne za organizaciju „prvoga jezika” – govornog diskursa, zalaže da se tretiraju kao posebna vrsta riječi. U narednom poglavlju predstavljen je istorijat istraživanja govornog jezika koji se u najnovijoj lingvistici smatra posebnim stilom. (na poljskom – styl potoczny). Predstavljanjem principa segmentacije diskursa na takozvane replike prelazi se na glavni dio rada koji predstavlja aktualizaciju jezika diskursa u okviru zamjeničkih rijeci – ličnih zamjenica 1. 2. i 3. lica, koje su osnovne za njega. U tom dijelu rada navode se psiholingvistički modeli oblikovanja diskursa.

Aktualizacija određenih dijelova jezičnog sistema vrši se pomoću deikse – jezičnog sredstva kojim govorno lice upućuje pažnju na objekt u vanjezičnoj stvarnosti ili u pamćenju lica kojemu se govori. U poglavlju *Deiksa* Autorica polemizira sa stanovištem koje deiksu dijeli na tip *ad oculos* i *am Phantasma*. Umjesto takve tipologije predlaže podjelu deikse na subjektivnu i objektivnu deiksu, dalje navodi zbog čega je pojava deikse prisutna samo na nivou interakcije, zatim istražuje zamjeničke eksponente deikse – zamjenice 1., 2., 3. lica i demonstrative.

U narednom poglavlju *Anafora* razmatra se problem anafore – unutarjezične pojave koja služi unutrašnjoj organizaciji diskursa.

Analiza unutrašnjih odnosa, odnosa koje postoje između antecedensa i konsekvensa pokazuje da nema prelazne pojave između deikse i anafore, već je moguće da jedan zamjenički eksponent simultano reprezentira obje pojave – deiksu i anaforu.

U govornom stilu česti leksem TO kao anafora, izdvojen iz demonstrativnog niza taj-ta-to služi kondenzaciji sadržaja replika u diskursu, može biti u relaciji sa izraženim i neizraženim antecedensom; odsutni antecedens proističe iz jednoznačne konsituacije. Lišen svoje deiktičke moći, leksem To podliježe u određenoj pragmatičkoj situaciji i daljnjoj preobrazbi – gramatikalizaciji i (sekundarnoj) semantizaciji, jer postaje vrstom rečice i ulazi u emotivni subkod. Kao takav može pojačati koheziju diskursa.

Sve zamjeničke riječi uzete u obzir mogu sekundarno vršiti emotivnu funkciju (koja se smatra podvrstom ekspresivnosti); u radu daje se semantička interpretacija *Dativus ethicus*, koji je uglavnom karakterističan za poluidiome.

Zamjeničke riječi ne samo što aktualiziraju jezični sistem već ostvaruju cijelu mrežu njegovih semantičko-gramatičkih kategorija, poput:

- određeno – neodređeno;
- živo (i u okviru njega kategorija ličnog) – neživo;
- faktivno;
- neutralno;

koje služe izražavanju jezične slike svijeta, tačnije njezinih dijelova koji su u datom trenutku govora bitni za govorno lice (i eventualno za lice kojem se govori), zbog čega su u spontanoj interakciji verbalizovani.

Redaktor
Barbara Todos-Burny

Redaktor techniczny
Barbara Arenhövel

Korektor
Lidia Szumigala

Copyright © 2000
by Wydawnictwo Uniwersytetu Śląskiego
Wszelkie prawa zastrzeżone

ISSN 0208-6336
ISBN 83-226-1051-3

Wydawca
Wydawnictwo Uniwersytetu Śląskiego
ul. Bankowa 12B, 40-007 Katowice

Wydanie I. Nakład: 200 + 50 egz. Ark. druk. 7,75. Ark.
wyd. 10,0. Papier offset. kl. III, 80 g, 70 × 100

Cena 12 zł

„SOFTIS” Studio DTP
ul. 9 Maja 5/75, 42-500 Będzin

Maria Cichońska

Wyrażenia zaimkowe w kształtowaniu dyskursu potocznego

WYKAZ WAŻNIEJSZYCH BŁĘDÓW DOSTRZEŻONYCH W DRUKU

Strona	Wiersz		Jest	Powinno być
	od góry	od dołu		
9		9	środków	także środków
25		16	<i>reći</i>	<i>reci</i>
39	7		<i>na sto</i>	<i>na stó</i>
40		5	pragmatycznych	pragmatycznych
43	10		odredjenog	odredenog
59		4	<i>ova</i>	<i>ova</i>
63		14	<i>- /kuda ideš?!</i>	<i>A: - /kuda ideš?!</i>
63		13	<i>- /malo u grad/</i>	<i>B: - /malo u grad/</i>
77	6		<i>/TO je kobol/</i>	<i>/TO je kobalt/</i>
78		1	<i>- /TO je baklava. Baklava je TO!!</i>	<i>- /TO je baklava!; /baklava je TO!!</i>
79		16	<i>- /TO je Coca-Cola/</i>	<i>- /TO je coca-cola/</i>
81		4	»šdelannyj«	»s'delannyj«
84	5		<i>TU NEGDJE</i>	<i>tu negdje</i>
84		11	o pokrywaniu się ich znaczeń.	o ich pokrywaniu.
87	5		wszystkie możliwe	wszystkie odkryte
101	1		modalności (jakiej?)	złożonej modalności
102	15		w systemie	w literackim systemie
111		20	<i>1966</i>	<i>1996</i>
119	16		propeties	properties
119		14	boject	object